MUNDTLIG BERETNING AF FOLKETINGSGRUPPENS FORMAND, EBBA STRANGE,
TIL SOCIALISTISK FOLKEPARTIS LANDSMØDE I ODENSE 11., 12. og 13. MAJ

Dannelsen af SV-regeringen har skabt en ny situation i folketinget, men den har egentlig ikke skabt en ny politik. Vi kender alle ingredienserne fra tidligere, socialdemokratiske mindretalsregeringer, ingredienser som indkomstpolitik, finanspolitiske stramninger, indgreb i overenskomsterne - ingredienser fra tidligere års august- og september-forlig.

Det nye er, at nu ser vi slet ingen socialdemokratiske udspil, som vi kan prøve at gå ind i en diskussion om. Nu ser vi kun forslag, som der forinden er opnået enighed med Venstre om.

De sidste selvstændige socialdemokratiske forslag, vi har set, var de udspil om en ny skatte- og boligpolitik, der kom i foråret 1978. Men i stedet for at tage imod tilbudet fra vor og de andre venstrefløjspartiers side om at gå ind i en drøftelse af disse forslag løb socialdemokraterne fra dem, alt hvad de kunne,og indledte regeringsdrøftelser med Venstre. De vidste, at med Venstre fik de aldrig deres forslag igennem. Til gengæld kunne de med Venstre sikre indkomstpolitikken og en fastere binding til EF, herunder tilslutning til EMS'en, og de kunne sikre sig et komfortabelt flertal for en politisk løsning på den overenskomstsituation, der lå og ventede i foråret.

Det var en socialdemokratisk beslutning. Dette er vigtigt at huske, bl.a. fordi den socialdemokratiske taktik siden regeringsdannelsen i høj grad har været at rette det hårde skyts mod SF for at føre alt-eller-intet-politik. Dette til trods for, at vi - i overensstemmelse med beslutning i hovedbestyrelsen og i overensstemmelse med vor arbejdsplan - netop har fremlagt forslag, der intet har med overbud at gøre, som er nødvendige og saglige, og som Socialdemokratiet ville have kunnet forhandle om, hvis de havde stået frit. Men Socialdemokratiet skal styre uroen på deres egen bagsmæk. Til det er det et anvendeligt middel at tegne et forvansket billede af SF.

Socialdemokraterne kunne have valgt at fortsætte mindretalsregeringen. De kunne sågar have valgt at forsøge, hvad det flertal kunne bruges til, som havde aftegnet sig ved valget i februar 1977, og som blev konkretiseret ved udsendelsen af fællesudtalelsen fra SF, DKP, Retsforbundet og VS i sommer.

Men det ville de ikke. De brugte truslen om det borgerlige sammenrend til at banke deres egne på plads, og de brugte påstanden om de socialistiske partiers

alt-eller-intet-politik, inden de havde gjort sig nogen umage for at prøve, hvad et sådant samarbejde kunne bære.

Det ville ellers have været et spændende forsøg, også set fra vort synspunkt. Vi har selv haft den opfattelse, at VS ikke var interesseret i at føre praktisk, jordnær folketingspolitik. Først med Preben Wilhjelms afslutningstale i sommer kom der toner frem, der pegede i retning af, at VS godt ville stille sig til rådighed for et forsøg på samarbejde, også med Socialdemokratiet. At DKP gerne ville et sådant samarbejde, har vi været klar over, men om de kunne have gennemført det - ja, det får vi aldrig at vide.

Den nye situation har været præget af, at de forslag, der lægges frem, er utroligt længe om at komme, fordi der først skal være skabt enighed om dem mellem S og V. Derfor kom der egentlig først gang i folketingsarbejdet efter jul, når bortses fra finanslovsbehandlingen i efteråret.

På denne baggrund er det svært for os andre at få indflydelse på noget som helst. Forslag, det har været så svært for regeringen selv at blive enige om, må der ikke flyttes mange kommaer i. Alligevel har vi et par gange - bådafgiften, arbejdsløshedslovgivningen - været ude for, at socialdemokraterne har tilbudt os små forbedringer for at få os til at stemme for forslagene. Men da tilbudene er meget små og skal ses på baggrund af dårlige forslag, kan vi naturligvis ikke tage ansvaret for at medvirke i en lovgivning på det grundlag. Der er heller ikke tale om, at vi bliver tilbudt forhandlinger, men om, at socialdemokraterne har skåret nogle små bidder ud, de egentlig gerne selv vil have, og som ikke rokker ved de grundlæggende, skadelige principper i forslagene.

Men regeringens flertal er så spinkelt, at de naturligvis altid gerne vil sikre sig et støtteparti. Mens Venstre helst vil have et af de borgerlige partier i denne rolle, kan det være taktisk klogt af Socialdemokratiet nogle gange at søge vor tilslutning.

Når de så ikke får den, kan de tromle videre med deres på- s.tande om, at SF vil alt eller intet. Dette er ikke sandt.

Det viser vore alternative forslag, og det viser den argumentation, der ledsager vore afslag, men trænger det også ud?

Det er problemet, og her har vi brug for hele partiets medvirken, fordi vi ikke kan regne med støtte fra den borgerlige presse. Vi vurderer, om det, vi skal tage stilling til, er noget, der forbedrer situationen for lønarbejderne og de svagest stillede i forhold til

den nugældende situation, og ikke i forhold til et elendigt forslag.

Det er naturligvis en balanceakt. Den er lettet for os i dette år, fordi vi som helt overordnet mål har at få væltet denne regering jo før jo bedre og derfor aldrig skal tænke på at foretage os noget af hensyn til regeringens overleven. Imidlertid tror vi ikke på, at dette folketing vælter regeringen. Den vil kun blive væltet ved pres udefra og ved så stor utilfredshed i sin egen vælgerbefolkning, at den giver op. Set på denne baggrund er Thomas Nielsen m.fl.'s kapitulation overfor regeringen beklagelig og med til at forlænge dens liv.

For SF betyder det, at partiets vigtigste aktiviteter i denne periode ligger udenfor folketinget. For det er derude i fagbevægelsen og i andre bevægelser blandt lønarbejdere, studerende, pensionister og arbejdsløse, modstanden skal blive så stor, at regeringen revner. Og der er emner nok at bruge i agitationen mod regeringen: Uklarheden omkring A-kraftpolitikken, angrebet på arbejdsløshedslovgivningen, det elendige uddannelsesstøtteforslag, bindingen til EF, for bare at nævne nogle eksempler.

Derfor skal også dette landsmøde hjælpe os videre til en stadig forbedret kommunikation mellem alle partiets organer, herunder til en forbedret information om, hvad det egentlig er, folketingsgruppen foretager sig, og hvorfor. Jeg vil sige her, at tre ting er nødvendige, hvis man vil følge med i, hvad folketingsgruppen foretager sig:
1. At man læser Folkesocialisten grundigt. Den indeholder altid noget om det vigtigste SF-arbejde i folketinget i den periode, nummeret dækker.
2. At man læser Socialistisk Dagblad. Til trods for SoDa's forpligtelse til at være venstrefløjens åbne avis, hvilket giver dens folketingsmedarbejder nok at bestille, synes jeg, vi får en grundig og fair dækning i den avis.
3. At man som hb-medlem husker at forsyne sig med de folketingsforslag af vore egne, der ligger fremme på hb-møderne, og at man orienterer sine hjemlige partiforeninger.

Derudover skulle folketingsmedlemmernes tilknytning til hb- udvalgene sikre, at disse altid er orienteret om folketingsarbejdet. Det fungerer imidlertid ikke perfekt, så vi er i øjeblikket ved at undersøge, hvorledes vi kan løse dette med den arbejdskraft, vi er i besiddelse af.

Endelig indeholder ordførertalerne ofte nogle ganske principielle synspunkter. I et vist omfang er det muligt for os at sende kopier af ordførertaler ud, når vi bliver bedt

om det.

Vedtagelsen på dette landsmøde af en arbejdsplan for hele partiet vil være en kolossal støtte for folketingsgruppen, der vil kunne bruge den som ramme, når den skal udarbejde sin arbejdsplan for det kommende år.

Selv om SFs direkte indflydelse i folketinget er ringe under denne regerings regimente, har det været et sjældent produktivt år. Denne produktivitet skal gruppen ikke alene tage æren af, for den har kun været mulig takket være hb-udvalgenes store indsats. Den giver sig ikke kun udtryk i de mange forslag, men også i mængder af spørgsmål, pressemøder, pressemeddelelser, pjecer udarbejdet i fællesskab af partiets forskellige organer: Skattepjece, boligpjece, VD-pjece, registerpolitik m.v. - En ny beskæftigelsesplan er på vej.

Det betyder, at der er nok for partiets aktivister at gå ud med, og det betyder, at vi står godt rustet til det folketingsvalg, der forhåbentlig kommer indenfor den næste landsmødeperiode. Og det er vigtigt, at vi står godt rustet, for SF må og skal være det mest nærliggende svar for den danske befolkning, når den skal stille denne elendige SV-regering til regnskab for sine handlinger.